

A LÉPCSŐ

beszélt:

Mi vagyok, mondd hát? . . .

Hajlott hátú szolgál,

Elkopott, görnyedt, szürke rab vagyok.

Mozdulatlanul állok hidat másnak, —

Hogy emelkedjen föl —

vagy mélybe szálljon,

S a világról cserébe mit tudok?

— *Hogy van: én akkor érzem*

Csak, ha rám taposnak,

Megrúgnak, leköpnék vagy sárral hánynak

S hogy tavasz, tél vagy nyár hív odakint,

Csak a szennyből tudom, mely rám tapad.

És mindegy az, hogy hó-e vagy csatak,

Virágszirom, vagy hervadó levél,

Mit ócska talpak hordanak reám,

Vagy új cipellők hullajtanak el,

— Nekem de mindegy — jaj, de mindegy az —

Az életemben úgyis egyre megy.

De azért —

Nekem is van néha májusom,

S azt hiszem úgy szokott a rózsza nyílni,

Mint nyílnék én, — a szívemet kitarva —

Mikor két könnyű kis láb rám tapos . . .

Ilyenkor úgy érzem,

hogy rám szakad,

Amit ünnepnek, szépnek képzelek

S szeretnék érte smyrnatesttel bírni,

Vagy messze szállni, mint a fellegek, —

Hogy rajtam át juthasson fel az égbe . . .

S az alázatomban nem ismer határt,

Mikor végigsimítnak lépteim,

Mint halk gördülő könnyű gyöngyszemek,

Miket selyemfonádról perget rám a sorsom.

Ásguthy Erzsébet.